

Az én Szent Jakab-utam (El Camino de Santiago)

Hmm, leültem, hogy írjak az Utamról, mert tudom hogy sokan oly szívesen olvassák majd (ami nagyon jó érzés, köszi ☺), és azon kapom magam, hogy talán „igazán még én sem tudom” mi történt ott velem, csak egyet tudok: fantasztikus volt, minden kihívásával együtt! Talán még idő kell, hogy bennem is feldolgozódjon ez a 22 nap, hisz még naponta törnek föl belőlem váratlanul emlékek, bár azt hiszem, a lényeg szavakban ki sem fejezhető.

Már egy-két éve szemezgettem az úttal, és most, 2012 április elején éreztem, hogy eljött az idő és hív az út. Így fogtam magam, összekalkulálva itthoni dolgom megvettem a repülőjegyem május 14.-re. Mivel úgy gondoltam 21 nap (egy bűvös szám) mindenre elegendő, ennek megfelelően terveztem az utam – és végül Logronoból indultam. Hogy miért mentem? Korábban még voltak bennem elvárások, ilyen-olyan tervek, de tudtam el kell őket engednem, hogy be tudjam fogadni amit az út nekem adni akar, így elvárások nélkül indultam. Szándékosan nem is olvastam élménybeszámolókat, vagy az útról szóló könyveket sem, csak amit szükségesnek éreztem technikai információkat. Egy dologban persze biztos voltam: mindig van mit tanulni, magadon mindig van mit dolgozni.

0. napon Barcelonába vitt a repülő, ahol bizony a tengerpartot meglátogatva egy pillanatra elgondolkodtam, hogy lehet csupán itt kéne maradnom 21 napig a séta helyett ☺. Aztán busszal 6 óra, és bizony az esti érkezés miatt már csak a templomba volt hely, amire most örömmel gondolok. A templomokban, parókiákon, vallási szállásokon mindig közös vacsorafőzés, közös reggeli, és sokszor közös mise volt – ezek voltak a legjobb helyek.

Az első nap elkövettem a kezdők hibáját, a még friss (tehát nem napok óta egész nap sétáló) lábaimmal mentem mint aki most szabadult, a 31 km során csupán kétszer álltam meg negyed órára. Így is tetszett, de megérkezésem után kihültek lábaim és erőteljesen megéreztem térdeim fájalmát, ami nem csak a 31km-nek, hanem a 10-12kg-os táskának is köszönhető a hátamon. Az eredeti tervek szerint 40km-eket kívántam megtenni az első héten, és sikerült is 35-44,5km-eket lepörgetnem.

A 4. napra jól emlékszem, egy jó meleg nap volt, és az aznapi 43,5 km-ből az utolsó 20km-en árnyék semmi, már azt hittem soha nem érek a célba – aznap éreztem hogy megjárom a caminom. De a végén jöttek a csodák: még mielőtt elvezettek volna a kiszemelt zarándokszállástól a sárga nyilak amiket vakon követtem, jött egy érzés hogy most ránézek a térképre – na pont ott kellett más irányt vennem. Ehhez még hozzájött, hogy a zarándokszállás előtt is simán elsétáltam volna, de pont amikor előtte voltam rámszólt egy hölgy hogy nem aludni szeretnék-e, és mutatott jobbra hogy oda kell bemennem az oldalsó bejáraton. Itt aztán jött még egy újabb „csoda”, ugyanis egy túrabotot vittem csak, egyet pedig az erdőben szereztem, ám az eltört ezen a napon hegylemenetben. Tudtam én hogy még kellene fog egy másik, és itt a közös vacsoránál (mivel ez is egy parókia volt) mondta a házigazda, hogy valaki hazament és itt hagyta a botját, ha kell valakinek viheti – hát mondom azt nekem hagyta itt ☺.

Jó időm volt, összesen 3 nap esett az eső, ebből az 5. nap délután volt amikor szakadt. Ekkor döntöttem először úgy, hogy beteszem a zenét a fülembe (amit összesen 4x 1-2 órára ha megtettem, elvoltam én a gondolataimmal, bár a szívemig hatoló zene sokszor hatalmas erőt adott az utolsó kilométereken), és jól emlékszem a Knockin on heavens door-ra a fülemben, egyik kezemben az esernyőmmel (mert hogy én azt is vittem egy jó tanácsra), másik kezemben a vándorbotommal sétálva a egyedül dimbeken-dombokon át, 1-1 kg sárral a

lábaimon, szakadó esővel a fejem felett. A legjobb itt az volt, hogy ugyan gyalogosként nem láttam senkit, de biciklis túrázókat utolértem és előzgettem, mert akkora sár volt, hogy tolni sem tudták a felpakolt bringájukat ☺ . Egy festői völgyben fekvő kis falucskába megérkezve egyből egy sörrel indítottam – azt hiszem ilyen jól még sosem esett eddig a sör életemben ☺ .

Aztán úgy az első hét után kezdtem úgy érezni, hogy a fizikai kihívásoknak vége, már megszokták a lábaim hogy mennek és összenőtt a testem a hátizsákkal (úgy, hogy az 50dkg különbségeket is éreztem benne). Eztán egy olyan relaxált állapotba kerültem, és döntöttem úgy, hogy nem kell egész nap sétálnom. Amúgy is az esti érkezések miatt nem száradt meg és mindig a hátizsákomon lógott a zoknim meg az alsógatyám ☺ . Ekkor azonban megjelent egy másik dolog: egy olyan érzés, hogy „már 9 napja minden reggel felkelek, nem igaz hogy holnap már megint reggel 6-kor kelés és egész nap menetelés” (mármint az egész nap a reggel 7-től délután 2-4-iget jelentette ekkor már). Aztán végülis jól vizsgálol, kitartasz, hisz a zarándok mindig megy tovább, ahogy az élet is és te is az életedben. Azért nem mondom, hogy nem fordult meg a fejemben párszor a „mi a túró keresel itt?” és az abba hagyom gondolata, de mélyen belül tudtam hogy kitartok és hamar a helyére tettem e gondolatokat ☺ . A harmadik érzés ami megjelent bennem (ami szintén megcirógatja kicsit a gondolataidat hogy „abba hagyom” ☺) a honvágy volt. Bár – lévén volt időm ☺ - jobban megvizsgáltam a dolgot, és egy ilyen otthonhoz ragaszkodás dolgot fedeztem fel magamban, ami bizony régóta jelen volt életemben. Végül ezt is sikerrel letettem, és utána már a teljes szabadságban zarándoklás „maradt csak”. (Azért még mindig Bólyt tartom a világ legjobb helyének ☺.)

Érdeemes tudni, hogy azért ez egy híres út, tényleg itt az egész világ Koreától Japánon és Ausztrálián át Kanadáig, persze többségében Európából. Meg is tudtam néhány dolgot, pl sokan jönnek Paulo Coelho könyve miatt (Braziliából és az egész világról), az amerikaiaknál a The Way c. film miatt lett híres (ami most került csak Európába és itt is nagyon hirdeti az utat), a németeknél egy médiaszemélyiség járta meg az utat és írt egy könyvet, stb.. (Amúgy a The Way c. film is igaz történet alapján készült, és én is találkoztam egy férfival aki a felesége hamvait vitte végig az úton. Sőt, egy olyannal is aki szembe jött, mert a felesége meghalt Santiagóban és most visszagyalogol hogy feldolgozza. Mindenkinek megvan a maga Útja.) Mivel tényleg sok ember fordul itt meg, többféle kategória van. Vannak fiatalok, akik többnyire bandába verődve (bár azért néha szétválva) mennek, gyakran megállnak, „csak” 20-25km-ket sétálnak, aztán délutántól estig haverok buli fanta (persze 10-kor alvás van, mert reggel a csörgés-zörgés 6-kor ébreszt). Vannak öregek, akik szintén ennyit mennek, aztán van hogy este úgy lazulnak hogy másnap buszoznak, ők inkább turista-szerűek, sokat fényképeznek meg ilyesmi ☺ , általában többen mennek együtt, sokszor még a táskájukat is elszállítatják (ez nekem is megfordult a fejemben☺). És van az én-féle kategória, aki figyel magára, keresi a saját tempóját és távját, szinte mindig egyedül, saját magával sétál, nem is nagyon fényképez mert inkább befelé figyel (még ha a tájban gyönyörködik is). Talán ez áll közelebb a zarándok-feelinghez, bár én hiszem, hogy a többiek is sokat kapnak az úttól. Találkoztam olyanokkal is, hogy két barátnő együtt indult, aztán pár nap múlva szétváltak, mert érezték hogy egyedül kell menniük, ez úgy a jó. Volt egy idősebb hapsi aki szintén a barátjával jött, de ők is napközben egyedül sétáltak és a kiszemelt célban találkoztak mindig majd az estét együtt töltötték. Szóval én egy délelőttöt és két délutánt leszámítva végig egyedül sétáltam, legközelebb is így mennék, este persze belefért egy kis „bandázás” ha úgy éreztem, de ekkor is többnyire idősebbekkel és mély témákról beszélgettem, kerültem és nem is vonzóztam a felszínes csacsogásokat. Egy osztrák 44 éves fiatalemberrel volt az egyik délutános és másnap délelőttös sétám (bár reggel egyedül indultam de utolért☺), az élete volt a téma mélyen, és a beszélgetés végén abba hagyta a caminot és elment haza, azt mondta engem az Isten küldött, úgy érzi megkapott mindent az úttól így, már csak erre várt, nem kell tovább erőltetnie a menetelést a fájós térdével ☺ .

Még rengeteg mindenről lehetne mesélni, de nem kívánok kisregényt írni, inkább a lényegét adnám át. Azt azért még elmondanám, hogy megettem vagy 15 tonhal-konzervet, és még mindig nagyon szeretem ☺.

Szóval mi is az amit kaptam az Úttól? Az érzést amit kaptam, nem tudom leírni, de érzem magamban a többletet, érzem a magot, amit elültetett. Én ugyanis úgy gondolom, hogy az ember szépen folyamatosan változik, nincs hirtelen változás, legyen az bármilyen különleges élmény. Elsők között említeném a rengeteg gyönyörű látványt, ami mindig erőt adott és feltöltött, és a rengeteg jó érzést ami bennem létrejött. És van még néhány dolog amit ad, amit tanít az út, fedezd fel benne magával az élettel a párhuzamot.

Az első nagy érintés már a második nap megjött: az emberiség nagy családjához való tartozás érzése. Valami olyasmi, amikor tényleg úgy érzed, hogy a másik is olyan mint te, vagy talán mintha a másik is te lennél. Nem is tudom leírni így hirtelen. Csak úgy tényleg érzed, hogy egyedül mész az Úton, de nem vagy egyedül.

Az is hamar szembetűnik, hogy mindenkinek megvan a maga Útja, és csak ha a saját utadon a saját tempódban mész, akkor érzed jól magad. Eltartott egy ideig megtalálni a saját tempóm, de aki keres, az talál ☺.

Az út a fontos. Santiago? CSAK egy város, persze egy cél, de túl messze van és ha csak rá figyelsz elveszted a lényegét, az utat. És igen, sok kicsi sokra megy. Ez igaz a sok kicsi negatív gondolatra is a fejedben. Figyelj rájuk, töröld ki őket, és helyettesítsd őket valami pozitív képpel.

Volt még azért sok csoda az úton, és azt hiszem tudom miért vannak – mert hogy nem azért mert ez a Szent Jakab-út az sicher ☺. Azt hiszem a dolog kulcsa annyi, hogy ki kell lépni a megszokott kis világból, a megszokott cselekvésekből, a megszokott környezetből – ettől már rögtön megtelik szépséggel és érdekességgel minden, de ami fontosabb, hogy miután kilépsz minden érzés tiszta lesz benned, őszinte lesz – és ezért nagyon erős és mély, miközben mégis egyszerű. Ennyi kell a „csoda” teremtéséhez.

Alapvetően ugye ez is egy önismereti út (mint maga az élet, csak itt több idő van magadra ☺). Te és te beszélgettek egymással, egyfajta találkozás magaddal. A lényeg hogy tanulj a tapasztalatból.

Azt már írtam, hogy a zarándok mindig megy tovább. Pont úgy, ahogy az élet zarándokai is.

ÉLVEZD az utat! Azt hiszem az élet lényege is tulajdonképpen ennyi: élvezd. Ha jól érzed magad, az utadon vagy. Azt azért érdemes tudni, hogy én programoztam is magam folyamatosan: minden reggel relaxálással indítás, aztán a sétálás kezdetekor egy fantasztikusan érzem magam kiabálás és egy mosoly ☺. Ezen felül útközben a gondolataimban is tudatosan dolgoztam magamon, elemezve a viselkedésem, a múltam, a jelenem.

Az érzelmi tetőpont a megérkezés volt. Szép idő volt, beértem Santiagoba, leültem a térre a katedrálissal szemben, és egy pillanatra még el sem hittem hogy véget ért, aztán pedig mélyen átéreztem. Véget ért. Egy pillanat alatt. Pont úgy, ahogy az elmúlt majdnem 27 év is elszállt, minden kihívásával és örömeivel együtt. Könnyeket csalt egy pillanatra a szemembe, még most is ráz a libabőr ha visszaemlékszem. Most csak egy Ákos dal-részlet jut eszembe: „a tiéd csak az marad, amit másoknak adsz”.

2012.06.24
Hárs Péter
hipnozis-baranya.hu

U.i.: hazajöttöm után eldöntöttem elolvasom Paulo Coelho A zarándoklat c. könyvét, most idéznék itt belőle röviden, alább.

„Változtatni akartam az életemen? Azt hiszem, nem, de utam során lassacskán mégiscsak változom. Meg akartam ismerni a misztériumokat? Azt hiszem, igen, de az út éppen arra tanít, hogy nincsenek misztériumok, hogy – miként Jézus Krisztus mondta – nincs semmi rejtve, ami ne lenne feltárva.”

„... nincsenek kiválasztottak. Mindenki kiválasztott, aki ahelyett, hogy ezt kérdezné Mit keresek én itt? Úgy dönt, hogy azzal foglalkozik ami lelkesedéssel tölti el, bármi legyen is az. Minden igazán lelkesen végzett munkában benne van a Paradicsom kapuja, a megváltó szeretet, a döntés, amely elvezet Istenhez. Ez a lelkesedés köt össze bennünket a Szentlélekkel – nem pedig az ezer meg ezer szöveg olvasása. A hit, hogy az élet egy csoda, amely lehetővé teszi hogy a csodák megtörténjenek – nem pedig az úgynevezett titkos szertartások és a többiek.”

„a tudás útja minden ember, minden közönséges halandó előtt nyitva áll.” „... a Tradíció útja nem kevés kiválasztott útja, hanem minden emberé.” „a Rendkívüli az Átlagemberek útján rejtezik.”